

BÁB

„HA LETESZEM A BÁBOT, AKKOR AZZAL LETESZEM SAJÁT MAGAMAT” – SARKADI BENCE BÁBMŰVÉSZ SORAI

2021. április 4., vasárnap 07:03

Sarkadi Bence bábművész a Világiáró Marionettek című produkciójával már több tucat országban megfordult a legnagyobb bábfesztiválok vendégeként. A pandémia miatt viszont már több mint egy éve nincs lehetősége útra kelni. Erről az időszakról, önmagáról és egy új ötletéről is írt közösségi oldalán.

Sarkadi Bence írását változtatás nélkül közöljük:

„A napokban kiírtam, hogy május elejétől kezdve Magyarország területén bárhol vállalom magán-jellegű, családi eseményen (szülinap, névnap stb.) fellépést.

Most elárulom azt is, hogy miért szeretnék privátban játszani bárhol, bárkinek, akár 5 embernek, akár egynek.

Tavaly szeptemberben (bár 100 évvel ezelőttnek tűnik) leírtam pár gondolatot arról, hogyan sülyednek bele a nagy semmibe a szabadúszók. Ez azóta csak rosszabb lett. Az elmúlt év egyvalamit kristály tisztává tett: a művészet nem kenyér, nem ivóvíz, nem fűtés és nem vécépapír, tehát a világ forgása szempontjából egyszerűen nem fontos. Az emberiség egy éve tökéletesen megvan színház nélkül, múzeum nélkül, cirkusz nélkül, koncert nélkül, tánc nélkül, opera nélkül, marionettek nélkül. Ez a hiány ugyan fájhat kicsit, de a művészeken kívül senki nem halt még bele. És ez a kísérleti eredmény örök példaként fog állni, amikor a művészek azt mondják: mi nélkülözhetetlenek vagyunk. Hát nem vagyunk azok. A nélkülözhetőek között pedig a legnélkülözhetőbbek a szabadúszók.

Ha nem lett volna az a pár kóbor munka, ami megtalált az elmúlt évben, nem tudom, most hol lennék. Óriási hálával tartozom **Szöke Kavinszki Andrásnak** és a veszprémi Kabóca bábszínháznak, amiért többször is megkerestek, hogy készítsék nekik marionetteket (ld. a képen) és tanítsam meg a társulatot mozgatni. Ilyen sem volt az elmúlt két évtizedben: hogy valaki másnak készítsék marionettet megrendelésre. De így legalább kiderült, ezt is szívesen csinálom, ha tudom, hogy jó kezekbe kerülnek a bábok. Az ilyen megkeresések nemcsak azért fontosak, mert munkát jelentenek a munknélküliségben, hanem mert megmutatják, hogy van még, ahol értéket jelent amit csinálók. Egy időre elfeledtetik azt, hogy a pandémia 2020 márciusában egyik pillanatról a másikra kapcsolta le a lámpát és tett látszólag teljesen értelmetlenné és értéktelenné mindent, ami addig a munkámat, a hobbit, a megélhetésem, a szenvedélyemet jelentette.

A Kabóca Bábszínház számára készített bábok

A veszprémi csoda mégannyira csodás, ha belegondolok, hogy a Kabóca is zárva van a nézők előtt; ők is, mint annyi más színház, úgy dolgoznak, úgy próbálnak, hogy nem tudják, mikor állhatnak újra közönség elé. Nehéz így megőrizni a szakmai lelkesedést. A különbség az, hogy az intézményes színházakat az állam nem hagyhatja teljesen elpusztulni, mert az nagyon látnyosan botrányos lenne. A színházak ugyan nézőt nem fogadhatnak, de mint embereknek munkát adó intézmények jogosultak arra, hogy legalább túléljenek addig, amíg jobb nem lesz.

A jó vezetők pedig kihozzák ebből a nehéz helyzetből a legjobbat, és újtának, tanulnak, alkotnak. De a szabadúszók? Azok keressenek más munkát, amíg jobb nem lesz. 21 évet fektettem a marionettbe, életem felét. Mindig azt gondoltam, hogy kemény munkával, odaadással, szenvedéllyel bármit el lehet érni, és 2019-ig minden jel arra mutatott, hogy ez igaz is. Biztos voltam benne, hogy addig folytatom, amíg a csontjaim, az izületeim bírják. Semmi másra nem vágytam, mint hogy mozgassam az ostoba kis figuráimat, vihessem őket országba-világba, és ennek az emberek örüljenek.

Értem én, hogy világvándor vagyok, és a bezárásokat nem veszem személyes sértésnek. Értem, hogy a színház várhat addig, amíg biztonságos nem lesz nézőket fogadni. Értem, hogy nekem is, mint ezer és ezer kollégának szerte a világban türelemmel kell lennem. Volt is, lenne is még türelmem megvárni, hogy vége legyen, ha lenne kilátás arra, hogy a továbbiakban is épp ésszel, épp lélekkel, művészhez méltó módon vészelhetem át ezt az egészet. De ezt nem igazán látom.

Elértem a gödör aljára. Szakmailag, emberileg, lelkieg, önbecsülésileg, mindenhogy a tartalékaim legvégén vagyok.

És most vissza a kiindulóponthoz, vagyis, hogy május elejétől kezdve Magyarország területén bárhol vállalom magán-jellegű, családi eseményen fellépést.

Amikor tavaly márciusban beüött a krach, annyi meghívásom volt, hogy válogathattam, Japánnak mondok igent és Kanadát halasztom, vagy inkább fordítva. Az fel sem merült, hogy itthon kertpartikon játsszak, hiszen örültem, ha kicsit a bőröndben hagyhattam a bábokat két turné között. Nem derogált volna magánrendezvényeken fellépni, sosem mondtam nemet semmilyen meghívásra csak mert nem valami egzotikus szigetre szólt. Egyszerűen nem lett volna időm itthon magánpartikon játszani.

Sic transit ... Most aztán van időm.

És most nagyon nagy szükségem lenne arra, hogy elővegym a bábokat a bőröndből, mert ha nem tehetem, lassan már nem tudom, ki vagyok. Kezdem elfelejteni, miről szólt az elmúlt 21 évem, és nem tudom, miről szólhat a következő 21. Mindenki, akit komolyabb beszélgetésem volt az elmúlt évben, arra bízott, hogy csak legyek türelemmel, visszaszajon még a közönség, lesz még rám, ránk szükség. Én pedig úgy döntöttem, nemcsak hogy várni fogok, hanem addig is fejlesztem magamat és a repertoáromat. Nem néztem más munka után, hanem még keményebben dolgoztam, mint addig, új előadást csináltam, próbáltam, gyakoroltam, hogy amikor eljön az idő, teljes energiával ott lehessek a startvonalon.

Nagyon becsülöm azokat a szabadúszó kollégákat, akik még kitartanak, de engem már nem visz a lendület. Nem tudok tovább a szobám négy fala között állni, reménnyel, odaadással gyakorolni és várni. Nem tudom már, mit csinálók, miért csinálom.

Nem arról van szó, hogy nem értek máshoz és a bábozás nélkül végem van. Különböző oklevelekkel, diplomákkal, doktorikkal (na jó, csak egygyel) el vagyok látva, a kezemmel is tudok dolgozni, és ha úgy döntök majd, hogy leteszem a bábót, tudom, hogy találok mást. Arról van szó, hogy ha leteszem a bábót, akkor azzal leteszem saját magamat. Erre pedig még nem vagyok teljesen elszánva. Lehet, hogy eljön az ideje, de most még nem vagyok felkészülve az ugrásra.

És amíg még benne van a kezemben a báb, játszani szeretnék, méghozzá élő embereknek. Tudom, hogy nincs színház, nincs fesztivál, nincs rendezvény. Nem baj. Most csakis privátban, családias környezetben, egyéni kérésre lehet játszani, ezért úgy fogom csinálni. De érezni akarom, hogy még van közönség, akit érdekel az élő bábjáték, akinek nem elég a youtube, akinek fontos, hogy a gyereke is, ő maga is, lásson ilyet fizikail valójában akkor is (és főleg akkor) amikor minden a tetves zoom-ról szól. Ha három embernek játszom egy kert végében, három embernek játszom. Azt tudom ígérni, hogy legalább annyira komolyan fogom őket venni, mint mikor a charleville-mézières-i zsúrinek játszom.

Aki tehát szeretné, hogy bábozzak neki és szűk családjának, és ezzel szeretné támogatni, hogy ez a kis egyszemélyes színház tovább élhessen, keressen privátban. Természetesen csakis a hatályos jogszabályok betartásával játszom, vagyis:

- privát, családi eseményen
- szabadtéren (kertben, teraszon, magán-szántón stb.)
- maszkban, távolságtartással
- maximum 10 fő jelenlétében (vagy amit épp a szabályok engednek)

Elérhetőség: sarkadi.marionettes@gmail.com”

BÁB

SARKADI BENCE

